

Càrol López (Barcelona, 1969) és l'autora i la directora d'un dels èxits més importants de l'actual temporada teatral catalana. L'obra 'Germanes' és una comèdia amb elements de drama que entreté i commou, que fa riure i que fa plorar. S'havia de representar fins el 4 de maig al Teatre Villarroel. Ha estat prorrogada.

“Sembla que no passi res, però passa la vida”

Hi ha la idea que les vostres *Germanes* es basen en les *Tres germanes* de Txèkhov, però només és així en el punt de partida essencial.

—És que hi ha hagut una confusió. Jo vaig dir que les meves *Germanes* començaven amb una frase molt semblant a les de Txèkhov, i això féu pensar que n'havia fet una mena d'adaptació. No és cert. M'hi baso, sí, però també em baso en *Hannah i les seves germanes* de Woody Allen. Ara bé: de Txèkhov sí que en volia agafar una cosa, que és aquest esperit i aquest ritme que tenen les seves obres, que et fan sentir que no passa res, però en realitat passa la vida.

—És txekhoviana només d'esperit, doncs?

—Sí. Encara més: jo cada vegada la veig més almodovariana.

—Sí?!

—Sí. En algunes escenes, per exemple en la del gaspatxo, hi veig *Mujeres al borde de un ataque de nervios*. Vull dir que les meves *Germanes* no són russes, són mediterrànies, tenen alguna cosa d'esbojarrat.

—A l'obra, les situacions més bèsties són presentades de manera subtil, o el·líptica. Les més quotidianes, en canvi, resulten les més eixelebrades. Per què?

—Perquè em fa molta por el drama;

em sento més còmoda en la comèdia: i aquesta era la manera d'evitar de fer una obra que fos bàsicament un drama.

—L'obra és una comèdia fins que hi ha un canvi brusc, i esdevé un drama pur.

—Sí, ja sabia que l'obra acabaria de la manera com acaba. Encara més: quan assajàvem, com que veia que la comèdia funcionava, vaig tenir dubtes si convenia de mantenir el to de comèdia fins al final. Però el dubte em va durar 24 hores. Perquè, acabant com acaba, parlem de la vida; no acabant com acaba, només hauríem fet una comèdia familiar.

—En quin gènere us sentiu més còmode?

—En la comèdia! Perquè em surt de dintre. Jo a la vida ric molt, faig riure molt, també. M'és còmode.

—La cosa més difícil d'escriure i de representar degué ser el moment de la transició entre comèdia i drama. O no?

—No. Va sortir fluid. I això no vol dir que no tinguéssim dubtes. En un primer moment, pel que fa a l'escena en què es produeix el canvi —que no direm quina és ni què hi passa—, vaig intentar preparar una escena amb text, i allò era com *El cor de la ciutat!* Era una cosa espantosa, tot i que els actors s'hi mataven i ho feien de veritat. Però no. Fins que vaig decidir que, en comptes de text, faria servir música. I hem aconseguit un efecte colpidor, em sembla.

—Barrejar comèdia i drama us permet d'explorar uns personatges des de perspectives diferents, també.

—Tots som llum i ombra. Totes les vides són plenes de llums i ombres. I això només es pot expressar utilitzant alhora un registre de comèdia i un de drama.

—Els heu anat canviant molt, els personatges, a mesura que heu anat treballant amb els actors?

—No. Perquè jo primer només prenc unes notes, i després escullo quins actors ho faran. I llavors ja sé cap a on he d'anar: aquest actor podrà fer això, aquesta actriu la podrà portar cap aquí...

—Però de vegades heu escrit sense dirigir, no?

“No ho faré més, d'escriure sense dirigir. Pots tenir la història claríssima, davant l'ordinador, però després, a l'escenari, pot ser que no funcioni”

—Sí, però no ho faré més. El futur està a dirigir allò que escrius. Perquè tu pots tenir la història claríssima, quan ets davant l'ordinador, i pots pensar que aquelles frases o aquella escena són boníssimes, però després, a l'escenari, poden no funcionar. Construir l'espectacle amb els actors és molt més ric que no construir-lo sola a casa, perquè tot és com més

veritat. I perquè, en el fons, fer teatre és jugar.

—Creieu que la comèdia és un gènere desprestigiad? O simplement mal utilitzat?

—Jo veig que sí, que és desprestigiad, perquè molta gent encara em diu, en to una miqueta condescendent, allò de “pse, m'ho he passat bé”. Però a mi la comèdia m'encanta! A més, és el que em surt, i veig que és el més agraït per als espectadors.

—És tan útil com el drama per a explicar la condició humana?

—O més! Perquè la comèdia connecta amb l'espectador d'una manera brutal. Agafa Billy Wilder, o Woody Allen: mires qualsevol film seu, i t'ho passes de puta mare, però a més el cap et va a cent mil. A més, ja n'estic farta, de la idea aquesta segons la qual els qui fem comèdies no ens mereixem de ser considerats autors ni directors seriosos. Els qui pensen això se'n poden anar a fer la mà! Jo el que veig és que cada nit tenim 350 persones, i que totes riuen i moltes ploren.

—Germanes també és un retrat de la família actual, no?

—Sí, un retrat de les noves formes de família. De quan anava a l'escola, em recordo perfectament del nom i el cognom de la primera nena de qui els pares es varen separar. Va ser una notícia bomba. Han passat només vint anys, i ara el divorci —i tot allò que comporta— entra dins la més absoluta normalitat. *Germanes* també és un retrat dels efectes d'aquest fenomen.

Pere Antoni Pons

Cines Babel
Cines Albatros

CINES Albatros
Fra Lluís Colomer, 4 Acc. · València

Before The Devil Knows You're Dead

de Sidney Lumet

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous

